

1. kapitola

„Pověz, potkalas někoho?“

Poslední dva roky mi moje máma klade tuhle otázku pokaždý, když jí volám.

Po. Kaž. Dý.

Od chvíle, kdy jsem se rozešla se svým posledním dlouholetým přítelem, Tomasem Seguroou, železničním inženýrem (napůl Španěl, napůl křupan, kterému teď láskyplně říkám Tomas Honipéro), ji drtí strach, že já, Emily Carsonová, bych mohla být jediným ze tří jejích přiblblých dětí, který nikdy neuzavře manželství. Pro ni je manželství vším. Rodina je vším. Být sám nepřipadá v úvahu, zvláště ne pro osmatřicetiletou bezdětnou učitelku angličtiny, která by měla vážně uvažovat o zmrazení svých vajíček, než se scvrknou a umřou – její slova, ne moje, a bude je opakovat pořád dokola, jen pro případ, že bych těch prvních tisíc pokusů přeslechla.

„Mluvím vážně, Emily. Nemyslíš, že dva roky samoty už stačí? Jednoho dne se probudíš, budeš v mém věku a budeš si přát, abys nebyla zase tak vybíravá. Utíká ti čas. Když jsem byla tak stará jako ty, tobě bylo osmnáct, a ještě jsem měla osmiletý dvojčata.“

„To se o tom zase musíme bavit? Já nejsem ty, mami. Jsem úplně jinéj člověk,“ povzdechnu si a přemýšlím, proč si tohle zase nechávám líbit, a odpověď zní, protože je neděle.

Neděle šest večer je čas, kdy dovolím jejímu odsuzujícímu hlasu, aby překonal po telefonu těch 411 mil od skotský hranice do mýho bytu v Londýně a přímo do mýho ucha; no, pokud jí teda nezapomenu zavolat. To mě pak uhání, dokud jí to nezvednu, a ptá se mě, jestli jsem mrtvá. Jsem mrtvá a pořád jsem sama? V jejích očích je to obojí stejná katastrofa.

Normálně by moje standardní odpověď *Ne, mami, nikoho jsem nepotkala* vedla k pochmurnému zklamanému povzdechu nebo k tírádě o tom, jak si můj brácha Patrick úspěšně našel rozkošný děvče navzdory faktu, že postrádá jakýkoliv sociální dovednosti.

„Propána, neumí ani jíst se zavřenou pusou, a i *on* se oženil. A tvoje sestra se umí stěžít podepsat, a taky to zvládla!“

Ta ženská mě dohání k nepřičetnosti takovým způsobem, že i když jsem s ní tuhle konverzaci začala vést v ložnici, najednou stojím v koupelně a zírám do zrcadla na svůj vyčerpanej výraz. Všimnu si šedivýho vlasu staženýho v culíku a honem ho vytrhnu, než se její kostnatá ruka vynoří z telefonu a udělá to za mě.

„Ježíši, mami,“ zajíknu se a přesunu telefon k druhýmu uchu, abych si mohla zkontrolovat zbytek vlasů, „máš vůbec některý ze svých dětí ráda? Iona je dyslektik, ne idiot – samozřejmě že se dokáže podepsat, je sakra právní poradkyně... Ale chápu, jak to myslíš s Patrickem; je to jako sedět u stolu naproti lamě. Nikdy bych nevěřila, že ti dva jsou dvojčata, každěj je úplně jinéj.

Mimochodem, abych odpověděla na tvou otázku, mám nějaký novinky a jediný, –“

„Jediný, co říkám, je, že pro každého tu někdo je, a jediný, –“
Proboha, teď se chystá mi vykládat, co musím udělat.

„– co musíš udělat, je –“

„Mami,“ přeruším ji rychle, „vím, co se chystáš říct, ale snažím se ti sdělit, že –“

„– vzít v úvahu muže, který bys normálně v úvahu nevzala. Tohle jsem udělala s tvým otcem a –“

„JÁ UŽ JSEM NĚKOHO POTKALA! Kristepane, nech taky jednoho něco říct. Slyšelas to? JÁ. JSEM. NĚKOHO. POTKALA.“

Chvilí je ticho, zatímco tu informaci zpracovává, a já si samolibě pomyslím *To ti sklaplo, co, drahá matičko? Ulovila jsem nového chlapa a je šukézne úchvatnej, než konečně vyhrkne: „Potkalas koho? MUŽE?“*

„Ne, mami, ženskou.“

„Co? Jak? Kdy se to stalo?“

Kdyby to byl kdokoliv jinej, řekla bych mu: Roberta jsem potkala před osmi měsíci ve vinárně v Soho. Zjevení v obleku od Armaniho, poslal k našemu stolu koktejly zároveň s vizitkou à la *Jsem prachatej ředitel marketingu* se soukromým telefonním číslem naškrábaným na zadní straně, a pak s úsměvem odešel, než jsem měla vůbec šanci si ho pořádně očihnout. Věděla jsem jediné to, že je vysokej, pohlednej a očividně záhadnej, takže jsem si ho samozřejmě vygooglila, abych se ujistila, že není v databázi Interpolu, než jsem mu napsala esemesku, abych mu poděkovala za drinky. Odpověděl skoro okamžitě a od téhle chvíle mi netrvalo ani dva

týdny zjistit, že je mu pětadvacet, je velmi dobře zajištěnej, pracuje o víkendech, používá parfém od Toma Forda a má plat obrovské skoro stejně jako penis; a ani ne měsíc se do něj zamilovat až po uši. Kdyby to byl kdokoliv jiný, řekla bych mu, že se mi navrch úspěšně daří skrývat, jaké jsem blázen, ale uvnitř už jsem se rozhodla přidat si jeho příjmení ke svému, až se vezmeme, a že bych dala přednost obřadu ve Skotsku, ačkoliv nejsem proti extravagantnímu ceremoniálu v Kew Gardens, následovanému líbávkama na Barbadosu, kde to bude tak romantický, že ho to donutí požádat mě o ruku ještě jednou.

Ano, kdybych tuhle konverzaci vedla s kýmkoliv jiným, řekla bych mu, že jsem vůbec poprvý v pořádném, zralém vztahu se zodpovědným, seriózním chlapem, kterej mi může pomoci stát se zodpovědnou, seriózní ženou – ne tou současnou verzí mě samotný, která si pořád myslí, že je v osmatřiceti vhodný nosit vlasy svázaný do culíku. Řekla bych mu, že jsem beznadějně zabouchnutá. A pak bych se možná znovu zmínila o jeho penisu. Ale tohle je moje máma a stejně jako to bývá u většiny matek, informace vždycky vedou k výslechu, a tak místo toho řeknu: „Jmenuje se Robert Shaw a –“

„Jako ten herec? Já ti nevěřím.“

„Čemu nevěříš? Že se jmenuje Robert Shaw, nebo že někoho mám? Mám ho zavést do lesa, vyříznout mu srdce a poslat ti ho?“

„Nebuď hloupá. Pověz mi všechno! Je úžasnej? Čím se živí?“

Uf, budu se s ní muset o něco podělit, ale její slova mi vykouzlí na tváři úsměv od ucha k uchu. „Jo, je celkem úžasnej. Pracuje v mark–“

„Ááá! Mám z tebe takovou radost, zlato.“ Ona dokonce ani neposlouchá. Ta věta by mohla končit -ově a Spencerově programu

převýchovy vězňů a ona by neslyšela kvůli svému úlevnému ječení vůbec nic.

„Počkej chvíli, tvůj táta zrovna přišel ze zahrady... Willia-me!... WILLIAME!“

Zakryje mikrofon rukou, protože pořád věří, že když to udělá, zabrání tomu, aby mi zvuk dolehl do uší, navzdory faktu, že huláká silou alespoň dvanácti tisíc decibelů.

„WILLIAME! Emily někoho potkala. Ano, muže. Já vím... Co? To nevím... Zeptám se... Tvůj táta chce vědět, kdy se s ním můžeme seznámit.“

Můj výraz v zrcadle se změnil z frustrovaného na nespoutanou hrůzu. Ačkoliv svoje rodiče nesmírně miluju, oba jsou úplně šílení. Na první pohled vypadají relativně obyčejně: můj táta je účetní a pochází z dlouhý linie konzervativních, zámožných absolventů soukromých škol, dědicích poměrně velkou farmu – místo, kde bych nepochybně vyrostla, kdyby jeho vlastní otec nevěděl, že je tajnej levičák, kterej Konzervativní stranu nesnáší. Moji matku Jennifer (jedináčka a bývalou královnu krásy, korunovanou Miss Beltane v roce 1974) potkal, když jí bylo sedmnáct. Podle nich to byla láska na první pohled, vzali se o dva roky pozdějc a vesele se prošukali k rodičovství. Nicméně na druhé pohled jsou úplně jiní. Jsou to ve skutečnosti monstra, co do sebe lijí koktejly, nemají žádný zábrany, jsou politicky nekorektní a žijí, aby do všeho strkali nos a přiživovali se na vřískotu a ponižování vlastního potomstva. Jsou jedinej pár, co jsem kdy znala, o kterým můžu upřímně říct, že se k sobě dokonale hodí.

Ona teď nadšeně funí do telefonu jako nějakej perverzák a mě je jasný, že čeká na odpověď, ale jediný, nač dokážu myslet, je:

seznámit se s ním? Krucinál, nejdřív mi nevěří, a teď chce živoucí důkaz? Ani náhodou. Nikdy. Pokouším se zůstat klidná.

„Ale my spolu chodíme teprve pár měsíců! Na to je trochu brzy, ne?“

„Měsíců? A ty mi to říkáš teprve teď?“ odpoví stroze. „Jak přesně dlouho už se scházíte?“

„Od dubna...“

Slyším ji zalapat po dechu. „A tys mě nechala celou tu dobu dělat si starosti! Myslet si, jak jsi stovky mil daleko sama a opuštěná. Jak jsi to přede mnou mohla tajit?“

„Ježíši, nemusíš přece všechno vědět hned v tu chvíli, kdy se to stane!“

„Jistěže musím, jsem tvoje matka, a po osmi měsících je otřesný, že ho ještě neznáme. Je snad nějaký důvod, proč nechceš, abychom se seznámili?“

„To se mě ptáš vážně?“

Já sama se svou rodinou, to je jedna věc, ale když se kdokoliv zvenčí odváží infiltrovat do jejich doupěte, jsou to úplný jatka. Například když jsme s Tomaseм kdysi přijeli na Velikonoce, byli jsme spolu teprve dvanáct týdnů. Táta se ztřískal koktejly ze šampaňského, pak schoval zbytek chlastu a chtěl po nás všech, abychom tancovali *Gangman Style*, že nám ho jinak nevrátí. Patrick odmítl, ale pozdějc kapituloval a musel tu sestavu projet celou sám, aby si vysloužil pivo. Pak následovala hra *Kdo jsem?*, kdy jsme všichni napsali jméno nějaký slavný osobnosti na lepící papírky a připlácli je na čelo osobě po své pravici. Iona si pro Tomase vybrala Inigo Montoyu (jen proto, aby ho mohla přimět říct celej ten proslov

z Princezny nevěsty se španělským přízvukem) a táta pro mě vybral pornohvězdu Rona Jeremyho, doplněnou o kresbu ptáka s koulema, kterou dodal Patrick. Tomas zíral na toho mizerně nakreslenýho hereckýho ptáka na mým čele alespoň deset minut, než jsem to vzdala a pak v duchu málem umřela, když jsem spatřila odpověď.

Nakonec nás uložili ke spaní do mýho starýho pokoje, kterej teď považoval za svůj Pacino, jejich stodvacetilibrová německá doga, a Pacino dal jasně najevo, že nemá v plánu spát nikde jinde, než v posteli s náma. Když jsme druhej den odjížděli, utahaní a s nervama v kýblu, Tomas prohlásil, že se ještě nikdy v životě nesetkal s tak příšernou bandou *inadaptados*, což samozřejmě vedlo k obrovský vášnivý hádce, protože – ačkoliv můžou být ztroskotanci – kromě mě se nikdo do mojí rodiny navážet nebude. Rozešli jsme se dva roky nato, když mě nechal kvůli zrzce jménem Kristen, která pracuje u Chanelu v Selfridges, ale já jsem nezvratně přesvědčená, že katalyzátorem jeho nevěry byla moje vyšínutá rodina.

Ale Robert je úplně jinej než Tomas. Robert je uvážlivej. Robert je kultivovanej. Robert má důležitou práci, která vyžaduje, aby lítal první třídou po celým světě. Robert si vychutnává ty nejrafinovanější věci v životě, jako vodku Grey Goose v tichých koktejlových barech, whisky single malt a na zakázku šitý obleky. Kdybych ho vzala na návštěvu ke svý rodině, strávili by s ním pět minut, než by napsali na lepící papírek *londýnskej kokot* a nechali by toho psa, aby mu ojížděl nohu, zatímco oni by všichni tancovali na Blurred Lines.

„Kdy se s ním můžete seznámit? No, já nevím, mami; nech mě přemýšlet... Co třeba *nikdy*? Ne, počkej, nikdy už něco mám, co třeba ANI ZA MILIÓN LET?! To by ti vyhovovalo?“

Joanna Bolouriová

„Přemýšlíme spíš o Vánocích. Každopádně tu zůstanete čtyři dny a bude tu celá rodina.“

„Já vím, že bude, a právě proto říkám, že –“

„Nebereme ne jako odpověď. Jsem tak nadšená. Ví to tvoje sestra? Musím jí zavolat. Papa, zlato!“

Zavěsí a já tam zůstanu stát, civím na sebe do zrcadla a pomalu mi dochází, co se to právě stalo.

VÁNOCE? To je už za dva týdny! Ale do prdele.

Do prdele práce.